

מסמך 182

מסמך 182

בגת שמנים

היה זה בסביבות השעה עשר בלילה של יום חמישי הזה, שישוע הוביל את אחד-עשר השליחים מביתם של אליהו ומרים מרקוס בחזרה אל המחנה בגת שמנים. למן אותו יום בגבעות, הקפיד יוחנן מרקוס לפקוח עין על ישוע. מכיוון שיוחנן נדרש לשינה, הוא נח במשך מספר שעות בזמן שהמאסטר בילה עם שליחיו באולם העליון, אך כאשר הוא שמע אותם יורדים, הוא קם, עטה על עצמו מעיל כותנה, עקב אחריהם דרך העיר ונחל קדרון ועד למחנה הפרטי שלהם ששכן בסמוך לגת שמנים. יוחנן מרקוס נשאר כה קרוב אל המאסטר במהלך כל הלילה הזה ויום המחרת, כך שהוא היה עד לכל ושמע הרבה ממה שאמר המאסטר החל מהזמן הזה ועד לצליבה.

בזמן שישוע והאחד-עשר עשו את דרכם בחזרה אל המחנה, החלו השליחים לתהות על פשר היעדרותו הממושכת של יהודה, והם שוחחו בינם לבין עצמם על תחזיתו של המאסטר כי אחד מהם יבגוד בו. ובפעם הראשונה הם החלו לחשוש שמשהו קרה ליהודה איש-קריות. ואולם, הם לא שוחחו בגלוי על יהודה, אלא עד לאחר שהגיעו אל המחנה ונוכחו לדעת שהוא איננו שם, שאיננו ממתין לקבל את פניהם. כאשר צבאו כולם על אנדראס וביקשו לדעת מה עלה בגורלו של יהודה, אמר העומד בראשם רק, "אינני יודע היכן יהודה, אך אני חושש כי הוא נטש אותנו."

1. התפילה הקבוצתית האחרונה

רגעים אחדים לאחר שהגיעו למחנה, אמר להם ישוע: "ידידי ואחיי, הזמן אשר נותר לי עמכם קצר מאוד, ואני מבקש כי נפרוש ונתפלל אל אבינו שבשמים שייתן לנו כוח עכשיו ומכאן ואילך לעשות את כל מה שהננו נדרשים לעשותו בשמו."

ולאחר הדברים האלה אשר אמר, הוביל אותם ישוע מרחק קצר במעלה הר הזיתים, כאשר ירושלים כולה פרושה לפניהם. הוא הנחה אותם לכרוע ברך על מדף סלע גדול במעגל סביבו, ממש כשם שעשו ביום שבו הם הוסמכו; ואז, עמד באמצע המעגל כאשר הוא מואר באור הירח הרך שמעליו, נשא את עיניו השמימה והתפלל:

"אבא, הגיעה שעת; הלל כעת את הבן וכך יהלל הבן אותך. יודע אני כי נתת בידי סמכות מלאה על כל היצורים החיים בעולמי, ואני אתן חיי נצח לכל מי שיהיו בני-אמונה של האל. וחיי הנצח הללו פירושם שהיצורים שלי יידעו אותך כאל האמת היחיד וכאבי הכול, וכי יאמינו במי ששלחת אל העולם. אבא, רוממתי אותך עלי אדמות והגשמת את כל המלאכה אשר הטלת עלי לעשותה. כמעט וסיימתי את משימת המתת שלי בקרב הילדים אשר יצרנו; ונותר לי רק למות בגוף. וכעת, הו, אבי שלי, הלל אותי בתפארה אשר הייתה לי עמך בטרם העולם הזה היה קיים, וקבל אותי פעם אחת נוספת לימינך.

"הצגתי אותך בפני הגברים אשר בחרת מן העולם ואשר נתתם לי. שלך הם – כפי שכל החיים בידך – נתת לי אותם ואני חייתי בתוכם, לימדתי אותם את אורחות החיים והם האמינו. הגברים הללו למדים שכל מה שברשותי מגיע ממך, וכי החיים אשר חייתי בגוף נועדו להכיר את אבי לעולמות. את האמת אשר נתת לי, גיליתי להם. ואלה, ידידי ושגרירי, אכן ביקשו בכנות לקבל את דברך. סיפרתי להם שממך באתי, ששלחת אותי לעולם הזה, וכי עתיד אני לשוב אליך. אבא, אני מתפלל עבור הנבחרים הללו. ואני מתפלל עבורם לא כפי שאני מתפלל עבור העולם, אלא כפי שאני נושא תפילה עבור אלה אשר בחרתי מן העולם לייצג אותי בעולם לאחר שאשוב אל מלאכתך, ממש כפי שייצגתי אני אותך בעולם הזה בזמן חיי בגוף. הגברים הללו שלי המה; אתה

נתת לי אותם; אך כל מה ששלי לעולם שלך הוא, וכל מה שהיה שלך כעת הפכת לשלי. אתה התרוממת בי, וכעת אני נושא תפילה כי אני אתכבד בגברים הללו. לא אוכל להישאר עוד בעולם הזה; אני עתיד לשוב אל המלאכה אשר הטלת עלי. אני חייב להשאיר את הגברים הללו כאן מאחור לייצג אותנו ואת מלכותינו לבני האדם. אבא, שמור עליהם נאמנים בשעה שאני מתכוון להקריב את חיי. עוזר לאלה, ידידי, להיות מאוחדים ברוח, ממש כשם שאנחנו הננו אחד. כל זמן שהייתי איתם יכולתי לשמור עליהם ולהנחותם, אך כעת אני עתיד לעזוב. היה קרוב אליהם, אבא, עד אשר נוכל לשלוח את המורה החדש לנחמם ולחזקם.

"נתת לי שנים-עשר גברים, ושמרתי על כולם מלבד אחד, בן הנקמה, אשר לא חפץ עוד בחברתנו. אף כי הגברים הללו חלושים ושבירים, הנני בטוח שאנחנו יכולים לסמוך עליהם; ניסיתי אותם; הם אוהבים אותי ממש כשם שהם סוגדים לך. ואף כי נגזר עליהם לסבול הרבה למעני, אני מבקש גם כי יתמלאו בשמחת הביטחון של היותם בנים למלכות השמים. נתתי לגברים הללו את מילותיך ולימדתי אותם את האמת. ואף כי העולם עלול לשנוא אותם, ממש כשם ששנא אותי, אינני מבקש שתתיקח אותם מן העולם, אלא רק שתשמור אותם מן הרוע שבעולם. קדש אותם באמת; דברך אמת הם. וכשם שאתה שלחת אותי אל העולם הזה, עתיד אני לשלוח את הגברים הללו אל העולם. למענם חייתי בקרב בני האדם והקדשתי את חיי לשירותך כדי לעורר בהם השראה להיטהר באמת אשר לימדתי אותם, ובאהבה אשר גיליתי להם. היטב יודע אני, אבי, כי אינני צריך לבקש ממך לשמור על אחיי אלה לאחר שאלך; יודע אני כי אתה אוהב אותם ממש כמוני, אך אני עושה זאת כדי שייטיבו להבין כי האב אוהב את האנשים בני התמותה ממש כמו הבן.

"וכעת, אבי, אתפלל לא רק עבור אחד-עשר הגברים הללו, אלא גם עבור כל מי שכעת מאמין, או שעשוי להאמין לאחר מכן בבשורת המלכות בשל פעולתם בעתיד. מבקש אני כי כולם יהיו אחד, ממש כשם שאתה ואני אחד. אתה בי ואני בך, ואני מבקש כי המאמינים הללו יהיו כך בנו; שגם רוחך וגם רוחי תשכון בם. אם ילדינו יהיו אחד כשם שאנחנו אחד, ואם יאהבו זה את זה כפי שאני אהבתי אותם, כי אז כל בני האדם יאמינו כי אני באתי מעמך ויסכימו לקבל את התגלות האמת והתהילה שלי. את התהילה אשר נתת לי, גיליתי למאמינים הללו. כפי שאתה חיית ברוח, כך חייתי אני במ בגוף. כפי שאתה הייתי אחד אתי, כך אני הייתי אחד איתם, וכך יהא המורה החדש אחד עמם ובם. ואת כל אלה עשיתי כדי שאחיי בגוף יידעו כי האב אוהב אותם ממש כמו הבן, וכי אתה אוהב אותם כשם שאתה אוהב אותי. אבא, פעל עמי כדי להציל את המאמינים הללו, כדי שיוכלו לבוא ולהתהלל איתי, ואז להצטרף אל חיקך בפרדים. אהלל את אלה אשר משרתים אתי בענווה, בכדי שיוכלו לראות שכל מה שהפקדת בידי הוא כיבול הנצח של זרעי הזמן בדמות בשר ודם. הנני משתוקק להראות לאחיי בגוף את התהילה אשר הייתה לי אתך עוד לפני שהעולם הזה נוסד. העולם הזה מכיר אותך אך מעט, אב צדיק, אך אני יודע אותך, הכרתי אותך למאמינים הללו, והם יפיצו את שמעך אל הדורות האחרים. וכעת, אבטיח להם כי אתה תהיה עמם בעולם כשם שהיית עמי – כך יהא."

האחד-עשר המשיכו לכרוע ברך במעגל מסביב לישוע במשך עוד דקות מספר, בטרם קמו ועשו את דרכם בדממה חזרה אל המחנה הסמוך.

ישוע התפלל לאחדות בין חסידיו, אך הוא לא ביקש את אחידותם. החטא גורם לרמה מתה של התמדה מרושעת, אך הצדיקות מזינה את הרוח היצירתית של התנסות היחיד במציאויות החיות של אמת הנצח ובהתייחדות המדורגת של הרוחות האלוהיות של האב והבן. בקשר הרוחני שבין הבן-המאמין לאב האלוהי, לעולם לא תוכלנה להתקיים לא דוקטרינה סופית ולא עליונות כיתתית של התודעה הקבוצתית.

במהלך תפילתו האחרונה של המאסטר עם שליחיו, הוא התייחס לעובדה שהוא ביטא את שמו של האב עבור העולם. ואכן, זה מה שהוא הגשים בגילוי של האל באמצעות חייו המושלמים בגוף

מסמך 182

בשר ודם. האב שבשמים ביקש לגלות את עצמו למשה, אך לא יכול היה להמשיך מעבר לכך שנאמר, "אהיה." כאשר הוא התבקש לגלות על עצמו עוד, נאמר רק, "אהיה אשר אהיה." ואולם, כאשר סיים ישוע את חייו עלי אדמות, שמו של האב התגלה במידה כזו שהמאסטר, אשר היה התגשמות האב בגוף, יכול היה לומר באמת:

אני הוא לחם החיים.

אני המים החיים.

אני אור העולם.

אני תשוקתם של כל העידנים.

אני הדלת הפתוחה אל גאולת הנצח.

אני מציאות חיי העד.

אני הרועה הטוב.

אני נתיב המושלמות האינסופית.

אני התחייה והחיים.

אני הוא סוד ההישרדות הנצחית.

אני הוא הדרך, האמת והחיים.

אני הוא האב האינסופי של ילדי הסופיים.

אני הוא גפן האמת; ואתם השריגים.

אני תקוות כל יודעי האמת החיה.

אני הוא הגשר החי מעולם אחד למשנהו.

אני הוא החיבור החי בין הזמן לנצח.

וכך הרחיב ישוע את ההתגלות החיה של שם האלוהים עבור הדורות כולם. וכפי שהאבה האלוהית מגלה את טיבו של האל, כך מעידה האמת הנצחית את שמו בשיעורים הולכים וגדלים.

2. השעה האחרונה לפני הבגידה

השליחים חוו הלם גדול כאשר הם שבו אל המחנה וגילו כי יהודה נעדר. בשעה שהאחד-עשר שוחחו ברגשות נסערים על חברם, השליח הבוגד, לקחו דוד זבדיה ויוחנן מרקוס את ישוע הצידה וגילו לו כי הם עקבו אחר יהודה במשך ימים אחדים וכי הם ידעו על כוונתו למסור אותו לידי אויביו. ישוע הקשיב להם, אך אמר רק את זאת: "ידיי, דבר לא יוכל להתרחש לבן האדם, זולת מה

שרוצה האב שבשמים. אל ידאג לבבכם; כל הדברים פועלים לשם תפארת האל ולשם גאולת האדם.

מצב רוחו המרומם של ישוע הלך ודעך. בחלוף השעה, הוא הפך יותר ויותר רציני ואף עצוב. השליחים היו נסערים מאוד ומיאנו לחזור אל אוהליהם, אפילו כאשר המאסטר בעצמו ביקש זאת מהם. ואלה היו מילותיו האחרונות לאחד-עשר, כאשר שב משיחתו עם דוד ויוחנן: "לכו לכם לנוח ידידיי. הכינו את עצמכם למלאכה של מחר. וזכרו, אנחנו כולנו חייבים תמיד להכפיף את עצמנו לרצונו של האב שבשמים. את שלומי אשיר לכם." ולאחר שסיים את לומר את דבריו אלה, סימן להם לשוב לאוהליהם, אך כאשר הם הלכו לדרכם, הוא קרא אל פטרוס, יעקב ויוחנן ואמר, "אבקש אתכם להישאר עמי עוד זמן-מה."

השליחים נרדמו אך ורק מפני שהיו תשושים באמת ובתמים; מאז הגיעו לירושלים הם ישנו מעט מאוד. ולפני שהלכו אל אוהליהם הנפרדים, הוביל אותם שמעון הקנאי אל אוהלו, שם אוחסנו החרבות וכלי הנשק הנוספים, וסיפק לכל אחד מהם מכלי הנשק הללו. כולם, פרט לנתנאל, קיבלו את כלי הנשק והתחמשו. נתנאל סירב להתחמש ואמר: "אחי, המאסטר אמר לנו שוב ושוב כי מלכותו איננה מן העולם הזה, וכי שליחו לא יידרשו לכונן אותה בכוח החרב. אני מאמין בזאת; אינני סבור כי המאסטר זקוק לכך שנשתמש בחרבות לשם הגנתו. כולנו ראינו את עוצמתו הכבירה וכולנו יודעים שאם ירצה, יוכל להתגונן מפני אויביו. אם לא יעמוד אל מול אויביו, הרי זה מפני שכך הוא מבקש למלא את רצון אביו. אתפלל, אך לא אחזיק בחרב." ולאחר שאנדראס שמע את נאומו של נתנאל, הוא הושיט את חרבו אל שמעון הקנאי. וכך, תשעה מהם היו חמושים בשעה שהם נפרדו לשנת הלילה.

הטינה אשר הם חשו כלפי יהודה על בגידתו מילאה לרגעים את דעת השליחים. הערתו של המאסטר בנוגע ליהודה אשר נכללה בתפילה האחרונה, פקחה את עיניהם להבין כי הוא נטש אותם.

לאחר ששמנת השליחים הלכו לאוהליהם, ובזמן שפטרוס, יעקב ויוחנן המתינו להנחיות המאסטר, קרא ישוע לדוד זבדיה וביקש ממנו "שלח אליי את השליח המהיר והנאמן ביותר שלך." ולאחר שדוד הביא אליו אדם בשם יעקב, אשר שימש לפני כשליח בקו היומי שבין ירושלים לבית צידה, פנה אליו ישוע ואמר: "מהר אל אבנר אשר בפילדלפיה ואמור לו כך: 'המאסטר שולח לך ברכת שלום ואומר כי הגיעה השעה שבה יימסר לידי אויביו, אשר ימיתו אותו, אך הוא יקום מן המתים ויופיע בפניך לזמן קצר בטרם ילך אל האב, וכן הוא יודיע לך אז מתי יגיע המורה החדש אשר יבוא לשכון בלבבותיכם.'" ולאחר שיעקב שינן את המסר הזה לשביעות רצונו של המאסטר, שילח אותו ישוע לדרכו ואמר: "אל תחשוש מיד אדם, יעקב, כי הלילה ירוץ לצדך רץ בלתי-נראה."

אז נפנה ישוע אל עבר מנהיגי היוונים האורחים אשר שהו עמם במחנה ואמר: "אחי, אל תדאג בשל מה שעתידי לקרות, שכן הזהרתי אותך מראש. בן האדם יומת לבקשת אויביו, ראשי הכוהנים ומנהיגי היהודים, אך אני אקום ואהיה עמכם למשך זמן-מה בטרם אלך אל האב. ולאחר שתראה את כל מה שיתרחש, הלל את האל וחזק את אחיך."

בתנאים רגילים היו מברכים השליחים את המאסטר בברכת לילה טוב אישית, אך הערב הם היו טרודים מאוד בשל ההכרה הפתאומית בנטישתו של יהודה. בנוסף, השפיעה עליהם עד מאוד תפילת הפרידה הבלתי-שגרתית של המאסטר, ועל-כן הם שמעו את ברכת הפרידה שלו והלכו להם בדממה.

כך אמר ישוע לאנדראס עת נפרדו באותו לילה: "אנדראס, עשה כל אשר ביכולתך בכדי לשמור על אחיך יחדיו עד אשר אשוב לאחר שאשתה מן הכוס הזו. חזק את אחיך, בראותכם שכבר סיפרתי לכם הכול. שיהיה לך שלום."

איש מן השליחים לא ציפה שדבר-מה יוצא-דופן יקרה באותו הלילה, שהרי השעה כבר הייתה מאוחרת מאוד. הם ביקשו לישון ולקום מוקדם בבוקר בכדי להתכונן לגרוע מכל. הם סברו כי הכהנים הראשיים יבקשו לעצור את ישוע בבוקר, שהרי שום מלאכת חול לא התבצעה בערב הפסח לאחר צהרי היום. רק דוד זבדיה ויוחנן מרקוס ידעו כי אויבי ישוע ויהודה היו בדרכם למקום עוד באותו הלילה.

דוד נטל על עצמו לשמור על הדרך העליונה אשר הובילה אל דרך בית עניא-ירושלים, ואילו יוחנן מרקוס שמר על הדרך אשר הובילה מקידרון לגת שמנים. בטרם יצא דוד למשמרת אשר קבע לעצמו, הוא נפרד מישוע ואמר: "מאסטר, היה לי אושר כביר לשרת אתך. אחיי הם שליחים, אך אני נהניתי לעשות את הדברים הקטנים אשר נדרש לעשות, ואתגעגע אליך בכל ליבי לאחר שתלך." אז אמר ישוע לדוד: "דוד, בני, אחרים עשו את אשר התבקשו לעשות, ואילו אתה שרתת מתוך צו לבך, והמסירות שלך לא נעלמה מעיניי. גם אתה, יום אחד, תשרת עמי בממלכת הנצח."

ואז, כאשר נפנה ללכת אל עמדת השמירה על הדרך העליונה, אמר דוד לישוע: "אתה יודע, מאסטר, קראתי למשפחה שלך וקיבלתי מסר כי הלילה הם הגיעו ליריחו. הם יגיעו לכאן מחר בצהריים, שהרי מסוכן להם לעלות בדרך הדמים הלילה." וישוע השפיל את מבטו אל דוד ואמר רק: "כך יהא, דוד."

לאחר שדוד עלה על הר הזיתים, התמקם יוחנן מרקוס על הדרך אשר הובילה לצד הנחל מטה אל ירושלים. יוחנן התכוון להישאר בעמדת השמירה הזו, אלא שהוא השתוקק עד מאוד להיות לצד ישוע ולדעת מה קורה. מעט לאחר שדוד הלך, כאשר ראה יוחנן את ישוע הולך עם פטרוס, יעקב ויוחנן אל גיא סמוך, הוא נמלא בשילוב של מסירות וסקרנות, עזב את עמדת השמירה, עקב אחריהם והתחבא בשיחים. משם ראה ושמע את כל מה שהתרחש ברגעים האחרונים בגן, ממש לפני שיהודה והשומרים החמושים הגיעו לעצור את ישוע.

בעוד כל זה מתרחש במחנהו של המאסטר, נועד יהודה איש-קריות עם מפקד משמר המקדש, אשר בהובלת הבוגד ארגן את אנשיו ליציאה על-מנת לעצור את ישוע.

3. לבד בגת שמנים

לאחר שהמחנה נרגע והשתתק, יצא ישוע ולקח עמו את פטרוס, יעקב ויוחנן. הם עלו כברת דרך קצרה אל גיא סמוך שבו הם נהגו להתפלל ולהתייחד לעיתים קרובות. שלושת השליחים לא יכלו שלא לשים לב לכך שישוע היה מדוכא מאוד; מעולם קודם לכן הם לא ראו את המאסטר כל-כך טרוד ועצוב. כאשר הגיעו למקום שבו נהג ישוע להתפלל, הוא סימן לשלושתם לשבת ולהתבונן בו בעודו הולך כמטחווי אבן. לאחר שנפל ארצה על פניו, הוא התפלל ואמר: "אבי, באתי אל העולם לעשות את רצונך, וכך עשיתי. יודע אני כי הגיעה השעה למות, ואינני פוחד מכך, אך אני מבקש לדעת האם זהו רצונך כי אשתה מן הכוס הזו. שלח לי אות וסימן שאדע בוודאות כי ארצה אותך במותי כשם שעשיתי בחיי."

המאסטר המשיך להתפלל עוד רגעים מספר, ואז ניגש אל שלושת השליחים ומצא אותם ישנים שינה עמוקה, שכן עיניהם נעצמו מרוב עייפות והם לא הצליחו להישאר ערים. ישוע העיר אותם ואמר: "מה! אתם לא יכולים לשמור עליי אפילו שעה אחת? אינכם רואים שנשמתי עצובה מאוד, אף נוטה למות, וכי אני זקוק לחברתכם?" לאחר ששלושתם קמו מן השינה, הלך שוב המאסטר

לבדו, נפל על הקרקע ושוב התפלל: "אבא, יודע אני שניתן להימנע מן הכוס הזו – אתך כל הדברים אפשריים – אך אני באתי לעשות את רצונך, ואף כי זו כוס מרה, אשתה אותה אם זהו רצונך." לאחר התפילה הזו הגיעה מלאכית רבת-עוצמה לשבת לצדו, דיברה אליו, נגעה בו וחיזקה אותו.

כאשר ישוע שב לשוחח עם שלושת השליחים, הוא שוב מצא אותם ישנים שינה עמוקה. הוא העיר אותם ואמר: "בשעה כזו אני זקוק לכך שתשמרו עליי ושתתפללו איתי – ויותר מכל אתם נדרשים להתפלל שלא להיכנע לפיתוי – למה זה אתם נרדמים כאשר אני עוזב אתכם?"

ואז, בפעם השלישית, שוב פנה המאסטר הצידה להתפלל: "אבא, אתה רואה את שליחי הנמים; חוס עליהם. הרוח אכן רוצה, אך הגוף חלש. וכעת, אבא, אם כוס זו לא תחלוף, אשתה ממנה. לא רצוני, כי אם רצונך הוא אשר יעשה." לאחר שסיים להתפלל, נותר עוד רגע ופניו ארצה. כאשר קם וחזר אל שליחיו, שוב מצא אותם ישנים. הוא התבונן בהם, ובתנועה מרחמת אמר ברוך: "המשיכו לישון ונחו כעת; חלפה שעת ההחלטה. הגיעה השעה שבה בן האדם ימסר לידי אויביו." כאשר הושיט את ידו מטה להערים, אמר: "קומו, בואו נחזור אל המחנה, כי זה אשר בוגד קרוב הוא, והגיעה השעה שבה יפוך צאני לכל עבר. אך כבר סיפרתי לכם על כל אלה."

במהלך השנים אשר חי ישוע בקרב חסידיו, הם אכן קיבלו הוכחות רבות לטיבו האלוהי. ואולם כעת, הם עמדו לקבל הוכחות חדשות לאנושיותו. ממש לפני ההתגלות הכבירה מכולן באשר לאלוהיותו, תחייתו מן המתים, נדרשה ההוכחה הגדולה ביותר לטיבו האנושי בן התמותה – השפלתו וצליבתו.

בכל פעם שהתפלל בגן, התרחבה-באמונה אחיזתו של הטבע האנושי בטיבו האלוהי; טיבו האנושי התאחד ביתר-שלמות עם רצונו האלוהי של האב. בין יתר הדברים אשר דיברה אליו המלאכית רבת-העוצמה, היה המסר כי האב מבקש שבנו יסיים את משימת המתת שלו עלי אדמות, תוך התנסות בחווית המוות של היצור ממש, כשם שכל היצורים בני התמותה חייבים לחוות את התפוגגות החומר כאשר הם עוברים מן הקיום בזמן להתקדמות בנצח.

מוקדם יותר בערב, שתיית הכוס לא נדמתה קשה כל-כך, אך בשעה שישוע האדם נפרד משליחיו ושלח אותם לנוח, המבחן הלך והפך מזעזע יותר. ישוע חווה את מפגן הרגשות הטבעי אשר מאפיין את החוויה האנושית הרגילה, וכעת היה עייף מן העבודה, מותש מן השעות הארוכות של עבודה מפרכת והחרדה המעיקה לביטחון שליחיו. אף כי שום אדם לא יכול להתיימר להבין את מחשבותיו ואת רגשותיו של בן אל אשר התגשם בגוף בשעה שכזו, יודעים אנו כי הוא סבל מעצב בל-יתואר, שכן הזיעה ניגרה ממנו בטיפות גדולות. סוף-סוף הוא השתכנע כי האב התכוון לאפשר למאורעות להתרחש באופן הטבעי; והוא היה נחוש לחלוטין שלא להשתמש בכוחותיו הריבוניים כשליט העילאי של יקום בכדי להציל את עצמו.

צבאות השמים של בריאה עצומת ממדים נאספו וריחפו כעת מעל לזירה הזו, כאשר עליהם מפקדים ארעית במשולב גבריאל ומכוון המחשבה אשר הפך לאישי של ישוע. מפקדי החטיבות של צבאות השמים הללו הוזהרו שוב ושוב שלא להתערב במאורעות על-פני האדמה, אלא אם כן ישוע עצמו יורה להם להתערב.

חווית הפרידה משליחיו העיקה עד מאוד על לבו האנושי של ישוע; צער האהבה הכביד עליו והקשה עליו לעמוד במוות אשר הוא ידע היטב כי מצפה לו. הוא הבין כעת עד כמה חלשים ובורים היו שליחיו, והוא חשש לעזוב אותם. היטב הוא ידע כי שעת העזיבה הגיעה, אך לבו האנושי של ישוע השתוקק לברר האם קיימת אפשרות לחמוק מן הגורל האכזר של הסבל והצער. ולאחר שביקש לחמוק ונכשל בכך, הוא היה מוכן לשתות את הכוס. דעתו האלוהית של מיכאל ידעה כי

הוא עשה כמיטב יכולתו עבור שנים-עשר השליחים; אך לבו האנושי של ישוע ביקש לעשות עבורם עוד יותר בטרם יוותרו לבדם בעולם. לבו האנושי של ישוע נשבר בקרבו; הוא באמת אהב את אחיו. הוא היה מבודד מבני משפחתו הארצית; אחד מחבריו הנבחרים בגד בו. בני עמו של אביו, יוסף, דחו אותו, וכך איבדו את מקומם כעם בעל תפקיד ארצי מיוחד. נשמתו התענתה באהבה מבולבלת ובחסד אשר נדחה. היה זה אחד מאותם רגעים אנושיים אינמיים שבהם נדמה כי הכול נופל בכוח מרסק ואכזרי ובצער בלתי-נדלה.

אנושיותו של ישוע לא הייתה בלתי-רגישה למצב הזה של בדידות פרטית, בושה ציבורית והעובדה שנדמה כי משימתו נכשלה. כל הרגשות הללו העיקו עליו כמשא כבד מנשוא. בצערו הגדול הוא שב והגה ברגעי ילדותו בנצרת ובתחילת עבודתו בגליל. בעת המבחן הקשה צפו ועלו בזיכרונו רבים מן המאורעות הנעימים של רגעי תחילת משימתו. הזיכרונות הישנים הללו מנצרת, כפר נחום, הר החרמון, והזריחה והשקיעה על מימי הכנרת המבהיקים הרגיעו אותו ועזרו לו לחזק את לבו האנושי ולהכינו למפגש עם הבוגד, אשר עתיד לבגוד בו עוד מעט קט.

עוד בטרם הגעתם של יהודה והחיללים, המאסטר שוב חזר אל קור רוחו הרגיל; הרוח ניצחה את הגוף; האמונה התגברה על כל הנטיות האנושיות של הפחד והספק. הוא עבר בהצלחה את המבחן העילאי של התממשות הטבע האנושי השלם. שוב היה בן האדם מוכן להתייצב את מול אויביו בשוויון-נפש ומתוך הביטחון המלא כי איש לא יוכל להכניעו כאדם בן-תמותה בשעה שהוא מסור לחלוטין לעשיית רצון אביו.